

Sagan om Kitterhall.

Af Olof Sjöström.

Något nordost om byn Stafverhult, ett stenkast innanför halländska gränsen reser sig, just där Hallandsåsens nordsluttning begynner, en utskjutande bergsklack, Kitterhall benämnd. Sedd nedifrån och från norr påminner den med sina grå, lodräta klippväggar och sina gluggliknande remsor verkligen något om någon maktig gammal byggnad eller kanske hällre om en ruin af en dylik. Folktron har alltid haft mycket att syssla med depna plats, och man har befoctat den med ett hemlighetsfullt kvinnligt väsen, som vanligen icke stod i fientligt förhållande till sina grannar.

Kitta, så skall klippbyggnadens herskarinna ha hetat, umgicks på sin tid rätt mycket till en sammanhållning, ty hon syntes allt mera sällan. Ja, ingen af den sista generationens människor hade någonsin fått se så mycket som en skymt af henne.

Det ser ut, som om hon af någon anledning beslutat att draga sig helt och hållet tillbaka till ensamheten, ty hon syntes allt mera sällan. Ja, ingen af den sista generationens människor hade någonsin fått se så mycket som en skymt af henne.

Det var en gammal tro, att man borde akta sig för att beträda Kitterhall, hvilket mycket väl låter sig göra från södra sidan. Föräldrarna försummade icke att varna sina barn härfor, och i detta stycke iakttago dessa städse en obrottslig lydnad. De nöjde sig med att på afstånd och med en viss bafvan betrakta den märkliga byggnaden, hvari enligt den gamla sägnen händelseväckande händelser skulle finnas förvarade.

Folket i Aftenbygget, det närmaste grannskapet till skånska sidan, hade en pojke som hette Sven, en liflig, frihufvad pys, som, så liten han var, hade trakten på sina fem fingrar. Han kände hvarje skogsvägg, ja, till och med hvar enda en af de många upp-trampade fästingar som ringlade sig fram mellan knallar och hult inom hela det till Stafvershults och Aftenbyggets rötande område. Sin mesta tid tillbringade han ute i skogen, där han, samtidigt med att han passade kreaturen, ströfvade ikring på jakt efter fågelbon, ekorrar och nötter.

Kitterhall utövade på honom en hemlighetsfull dragningskraft. Han kunde hela timmar ligga på den midt emot hallen belägna åslutningen, betraktande det egendomliga klipppartiet och hvarje ögonblick önskan, att dess mystiska invånarinna skulle visa sig. Han hade god red på berättelserna om den gamla frun i Kitterhall. Det var hans mormor, som hon haft länelag med. Märkvärdigt nog, hade det oftast varit bröd, som hon kommit för att få låna. Det var väl vid sådana tillfällen, när hon väntade frammanför till Kitterhall. Och mormor ville gärna låna bort bröd till den lilla krogiga gumman med den böjda näsan och den spetsiga hakan, ty så vackert och godt bröd, som hon fick tillbaka, kunde hon icke baka själf. — Nu hade som sagt ingen sett till Kitta på många många år, och Sven trodde egenligen för sin del, att hon var död. Vore han bara riktigt säker på detta skulle han försökt lista sig in i hallen, men hittills hade han emellertid aldrig vågat försöka.

En dag, då han varit ute med kreaturen, kom han inte som vanligt hem till middagen, hvilket väckte föräldrarnes förvåning, efter som det alltid annars brukade vara han, som passade på, när mat skulle vankas. Man anade genast, hur det var fatt men skyndade ändå ut för att söka efter pojken. Man fick ju göra hvad man kunde. Man gick ända till kvällen, men det var föfångt sökande. Då gick man hem, och medan hustrun skötte om kreaturen, begaf sig mannen åstad för att buda upp grannarna för att gå skallgång efter den försvunne. Det kunde ju hända, att pojken gått och kommit till skada, så att han inte kunde frakta sig hem själf. Sådant kunde hända.

Innan man kommit tillbaka, var gården full af folk som ville vara behjälpliga vid sökandet efter den försvunne. Det var länge sedan någon sådant inträffat, och det var endast de äldste, som mindes en dylik. Det var den gången en liten, 4-års flicka, som gått vilse i skogen, och som man dagen efter återfann sofvande under en tät gran. Man omtalade detta, ty man ville ju så länge som möjligt hålla föräldrarna vid godt mod, men man dolde icke för sig, hur klen trösten var. Då en 10-års pojke, som känner slogen så väl som stugugolfvet där hemma, på detta sätt försvinner, så måste verkligen något allvarigt ha inträffat.

När fadern återkom, hade de närvarande redan ordnat sig i skilda afdelningar, som skulle genomgå hvar sin del af skogen. Alla stodo färdiga att rycka ut, då pojken plötsligt visade sig. Han gick som en sömngångare, utan att se till höger eller vänster. Han tycktes hvarken märka den stora skaran af människor som fyllde gårdsplatsen, eller föräldrarna, som fulla af glädje skyndade emot honom. Blicken följde oafbrutet marken, där han sakta skred fram genom mängden, som omedvetet lämnade plats för den lille stackaren. Allas ögon följde honom, då han gick rakt fram till stugudören, sköt upp glenna och gick fram till det vid den ena väggen stående bordet. Föräldrarna hade tyst följt efter honom in i stugan, och de utomstående flockade sig framför fönstret för att kunna iakttaga, hvad som skulle ske. Och detta var icke mycket.

Då pojken kom fram till bordet, tog han sin katekes, hvilken han efter vanligheten haft med sig i skogen, upp ur fickan, läde den till bords och vände därpå fortfarande utan att säga ett ord, tillbaka mot dörran, liksom ville han gå tillbaka till skogen. Det var icke en af alla dem, som i andlös tystnad betraktade det egendomliga skådespelet, som icke förstod, hur det var fatt. "Pojken har blivit förhårad. Han har råkat ut för frun i Kitterhall" var en tanke, som i ett ögonblick uppfyllde alla de förslädda.

Då pojken vände sig om för att ånyo lämna hemmet, tog fadern honom i armen och höll honom med mildt våld tillbaka. Modern tog katekesen och stack den ånyo i hans ficka, ty hon förstod, att det var boken, som skyddat hennes gosse. Kitta hade ej haft någon riktig makt öfver honom, så länge han haft den hos sig. Men nu hade hon honom ändå bra i klorna, då hon så kunnat alldeles kolla bort honom och tvinga honom att komma tillbaka, sedan han lämnat boken ifrån sig. En gammal förståndig man rådde till att skicka bud efter gamla mor Anna-Stina, som var förärfaren i konsten att läsa bort förtrollning. Med hennes hjälp lugnades pojken, och sedan gumman med darrande röst lät välsignelsen öfver honom samt gjort korstecknet öfver panna och bröst slumrade han in, lugnt och fridfullt, som om aldrig något trol i Kitterhall funnits till.

KAJ.

Af G. B. v. Ulen.

Lång och smärt var hon med ljusa, ostyriga lockar och solklara blå ögon, rödaste läppar och ett sjudande hett, ungt blod. Åt skog och haf, åt blå himmel och markens alla små blomster skänkte hon sin kärlek. Vi kallade henne alla KAJ, fast hon egentligen hette Karin. Hon var allas älskling, alla kände sig lättare till sinnes när KAJ kom, ty hon liksom spridde solens kring sig. Inte ens hennes far, den för sin stränghet omtalade, kunde bli ond på henne. Han försökte visserligen taga på sig en barsk min, men då gick KAJ bara fram till honom och strök undan de yviga mustascher, och det befanns alltid att munnen log bak det grå pansaret.

KAJ och jag voro de bästa vänner i världen, fast jag ibland ej riktigt förstod henne. Jag minns t. ex. en gång, då hon och jag tillsammans med jägmästaren voro på jakt. Våra hundar drefvo en hare och KAJ sköt den med ett vackert skott. Först var hon jublande glad öfver denna sin bragd, men då hon fick se haren med de brustna ögonen, föll hon i gråt. Sedan den dagen såg jag henne aldrig skjuta något.

Hennes största nöje var ridning, och det var alltid med en viss stolthet hon talade om att ingen mer än hon kunde sita upp på Cesar, en yster guldfox, som hon fått af sin far. Många hade försökt den konsten, men försöken hade alltid slutat förr än ännu på Cesar, och hon kunde sita upp på honom. KAJ frågade, om han ville försöka Cesar. Hästen leddes fram, jägmästaren satte sig upp och red ungefär 100 steg, hvarefter han, efter en stunds förrädd letande, hittade sig själf bland trädgårdens hallonbuskar.

En morgon kom KAJ ridande till mitt gick, som låg en halfmil från henne. — Du måste komma till mig, sade hon, och bo hos mig! Vi få framman, kusin Valter och herr Astön, och du vet, att jag kan inte vara underhållande mot herrarna. Det blef naturligtvis som hon ville; jag sadlade Lissi och följde med henne.

Herr Rody Astön var engelsman, men mörk som en spanjor; lidelsefull och skön som sådan. Jag såg att han gjorde ett djupt intryck på KAJ, och han å sin sida fängslades genast af hennes friska, lifliga väsen. Hvar dag redo de tillsammans, och för hvar dag söm gick, strålade Astöns ögon med en varmare glans, och kom där ett drag som af stor lyckas kring Kajs röda läppar.

Jag tror inte, att han sagt något till henne om sin kärlek, men en gång, när vi voro ensamma, tog KAJ mitt huvud mellan händer och kysste mig gång på gång och sade: — Han älskar mig, jag vet att han älskar mig! Vet du hvad det vill säga?

— Jag bara nickade till svar. — Så kom den dagen, som utplånlägnat bränt sig fast i mitt minne. Det var en solklar dag, med hög, blå himmel, en sådan dag, som fyller sinnet med jubel öfver allt skönt i världen. Vi hade ridit ut, ner åt sjön, KAJ, Rody Astön, Valter och jag. På den sidan af vägen, som vette åt sjön, löpte en klippt, ogenomtränglig back af taghorn. När vi voro ungefär mitt för haken trängde ett skrik till våra öron, säkerligen från något barn, som fallit i sjön! Vi stridde villrådiga på hvarandra. Håken var hög, och att rida rundt densamma skulle taga lång tid. —

I nästa ögonblick hade KAJ vänt Cäsars huvud mot haken. Hon böjde sig fram och strök snemaktigt den vackra, böjda halsen, gaf honom så ett lätt slag med ridspikan, och i en bäge följde den guldklirande hästen, öfver hindret. —

Ett tungt fall, — ett rop — Det sades för mina öron, KAJ! Älskade KAJ! Litet åt ena sidan var haken en smula lägre. Jag skyndade dit, och Lissi med sin börd stod darande i alla leder, på den andra sidan. Igen var vi stöter, sade jag, hur Astön med likkelt ansikte pikade sin häst, för att få denna att våga språnget.

Där Cesar hade hoppat öfver, gapade ett bredt dike. Där låg Cesar med den fina, sammetslena nosen leri och blodigt! Han ledde ännu, men oförmögen att röra sig, gnagade han svagt, då jag skyndade fram.

Men KAJ! —

Det vackra, ljuslockiga huvudet föll slappt tillbaka, när jag försökte dra fram henne under hästen, som låg öfver hennes ben.

Död! —

Jag kysste hennes läppar, jag ropade hennes namn, intet svar.

Jag har ingen klar föreställning om, hur länge jag satt där med hennes huvud i mitt knä, men hela tiden kände jag heta tårar störta utför kinderna. Jag vet också, att jag en gång tog om hennes huvud och lyfte upp det, och att jag då förstod att hon brutit nacken.

Astön kom nu rundt haken. Då han såg KAJ stönade han högt liksom af smärta och svimnade.

Hur vi kommo hem minns jag ej, och en lång tid efteråt tyckte jag, att jag hörde kyrkklockor, så tysta sig lifvet helt annorlunda, än det blef. Hon fick en fara, hvad många före henne och många efter henne skola erfara, att lifvet är hårdt, och att ett godt och aktadt namn förtär många rädda och med afunden, som stötar.

De unga som vilja utker fram sitt vänliga, smilande ansikte öfverallt, med småsinthe-

EN DRÖM.

Af Karla Ljung.

Det var en sensommar-dag; som jag ännu vistades vid den lilla badorten X i mellersta Tyskland. Det var en sådan där stilla, varm afton, då solen ännu går ned i rödaste purpur, jag passerade tennisplanen, där några fördröjda badgäster ännu togo ett sista parti. Jag gick in i skogen och satte mig på en bänk, så att jag kunde se de spelande då och då skymta förbi. Det var då, jag första gången lade märke till den resliga björken, som redan fått guld i sina lockar, och som stod längst fram närmast tennisplanen ensam mot den mörka granskogen. Söm jag så satt där och njöt af färgskiftningarna och gaf akt på hur solen silade genom grenarna, fick jag plötsligt hörd liksom toner i luften; de drogos ut till en underlig melodi och så småningom förmag jag ord, och af orden förmade sig meningar.

På en gång fick jag en sällsam visshet om, att det var björken som berättade något för mig.

— Det är ej många, sade björken, som första oss. Människorna tro, att därför att vi stå här på samma plats, vi ingenting veta, och därför att vi ej tala deras språk vi är stumma. Men hon förstod oss, din blonda landsmaninna. Ja hon kom ju också från de stora skogarnas land, fastän hon var född och uppfödd vid kusten. Det såg man ju tydligt i hennes ögon, de skiftade som hafvet, kunde locka och tjusa som det, men också hota och vara stolt befälande som det. Hennes hår var mjukt och guldgliansande som Germanias, och kring munnen låg ett drag af längtan och vemod. Hon har ännu aldrig älskat, tänkte jag för första gången, jag såg henne. Det var just en afton som nu, hon kom i sällskap med några badgäster och en af de unga läkarna från sanatoriet där borta. De började spela det där bollspelet som är början till så många kärleks-saga. Ack, jag har ju sett så många, många som börjat som de båda, din landsmaninna och den unge doktorn. Spellet gick ej just så bra för henne, men hon spelade med energi, och hennes rörelser voro mjuka och elastiska, fastän hon ej mer stod i den första ungdomens fägring. Sedan kommo de hvarje dag men alltid med sällskap, och snart lade jag märke till, att det ej endast var för spelets skull som han, den unge doktorn, kom. Så fick jag en dag veta, att hon och han voro anställda vid samma sanatorium och att hon nu först i slutet af säsongen fått tid att tänka på sina nöjen.

Så kom hon ensam sent en kväll. Hon njöt af att se, hur dimmorna ringlade öfver älten och hur månen höll jorden trollbunden med sitt kalla, opalfärgade ljus. Hon drömde, gud vet om hvad! Kanske om hafvet, kanske om mildare och ljusare nätter, om en vid, oändlig horisont. Hon älskade naturen som få. Snart kom hon hvarje kväll och alltid hit till mig, ty här är den vidaste utsikten. Vi blefvo goda vänner, men ännu kunde hon ej förstå vårt språk, mitt och mina släktingar, granarnas. Ah, hon kunde stå och stirra in i skogen men var rädd för skuggorna, så hon vågade sig aldrig ditin. Hon anförtrödde mig hur ensam hon var, hur hon längtade efter en god vän, hur alla voro vänliga mot henne men på ett reserveradt nedlåtande sätt, som gjorde, att hon kände sig dubbel ensam, och att hon aldrig fick glömma, att hon tjänade sitt bröd. Om hon bara hade haft en enda att förtro sig åt, som var i samma ställning som hon, hade hon känt sig lycklig. Men så... Hur ofta grät hon ej ut här hos mig. Det var hennes stolthet, som hindrade henne från att fara hem, hon hade ju kämpat med händer och fötter för att få komma ut och brottas med lifvet. Dit ut, där ingen kände henne eller hennes familj och där hon själf och genom sig själf skulle få skapa sig ett anseende. Hon kände sig stark och fri därhemma och tänkte sig lifvet helt annorlunda, än det blef. Hon fick en fara, hvad många före henne och många efter henne skola erfara, att lifvet är hårdt, och att ett godt och aktadt namn förtär många rädda och med afunden, som stötar.

De unga som vilja utker fram sitt vänliga, smilande ansikte öfverallt, med småsinthe-

ten, som alltid förstär att skänka målor till bågaren, som med gud Amor, som lägger försåt och smälter den starkaste karaktär till vax i sina händer. Det fordras mer styrka, än de äna, att brottas med lifvet!

Så en kväll kom hon ej mer ensam. Det var den unge doktorn, som gjorde henne sällskap. Han sade henne, att hon ej borde gå ut så sent ensam, och hon svarade, att hon ej var rädd. Hon älskade stillheten, ensamheten, månen och dimmorna. — Se här, här är min älsklingsplats. Här ser jag hela slätten, och när dimmorna sveper däröfver, inbär jag mig, att det är hafvet, sade hon och gick fram till mig: Se skogen, så mörk den står. Tror ni på nissar och troll? Jag vågar aldrig gå dit in och ändå lockar den mig. Därinne måste vara som i en saga. Han log: Nu äro vi två, då vågar ni? Vill ni, gå vi dit och söka skogsrädet! Och de gingo in under granarna. Jag kunde ej se dem längre, men innan jag förkörde dem ur sikte, snafvade hon, och hon drog saktas hennes arm under sin. Hon lät det helt lugnt ske och gjorde endast en lifligt anmärkning öfver detta brott mot konventionen. Sedan såg jag dem ej mer den kvällen, men vill du veta mer, så kan nog tant Gran berätta vidare.

Jag såg mig undrande omkring, hvern björken menade, ty jag var omgiven af idel granar. Då fick jag se ett stycke in i skogen en glänta, där det stod en koja, uppbyggd väl mest till regnskydd för badgästerna. Den hade spåntak och endast tre väggar, den fjärde tjänade som ingång. Den såg verkligen idylliskt ut, där den stod, och där strax bredvid stod en hög, smärt gran. Den nickade förstär till mig, och det var som om gläntan, granen och kojan kommo alldeles intill mig. Så började granen berätta. Den var gröfre i målet än björken, och det låg mera allvar i rösten.

— Ja, sade hon, det blef mörkt under granarna, och de båda sökte sig med svårighet fram. De lekte, att de voro nybyggare och banade sig väg i urskogen. Hon höll honom under armen och var glad och uppspelt som ett barn. Så fick hon se gläntan och kojan. Se en wig-wam i urskogen! Ifrig af sin upptäckt gick hon dit in, och hon följde efter. Så vände hon och gick ut igen! Hvad här är vackert, sade hon, se granen, så ensam den är och stjärnan precis mitt öfver. Så fridfullt, så vackert! Tack för ni gick med hit, sade hon enkelt och räckte honom handen. Då lade han sata sin arm om hennes skuldror, och hon lät honom helt lugnt hållas. Det kom en sådan frid öfver henne, och hennes ögon voro lugna och klara som en skogstjärn! Hör haken! Här bor helt visst Gud, hvissade hon så tyst, att jag knappt förnam orden. Och då hon gjorde sammalades, så kom det sig, att de utan ord stodo så kind mot kind. Hon var som en fågelunge som söker skydd. Hur länge de stodo så, vet jag ej, deras stämning smittade mig så jag glömde, som de, att räkna timmarna. Då sönderskars stillheten plötsligt af en djup, klar ton, så en till och en: det var den kyrkklockan där nerifrån byn, som förkunnade midnattstimmens. Det väckte dem ur deras drömmar. Tysta, betagna af naturens storhet och upfyllda af underliga känslor gingo de hemåt. Hon hade rätt, när hon stod där borta under björken och med bafvan såg in mellan granarna. Skogen var farlig!

Sedan kommo de ofta, och allt idylliskt de sin wig-wam. Vål stodo de ej mer så drömmande kind mot kind som den första kvällen, och ej heller voro de så nära ingången, att jag kunde se dem. De hvissade endast sins emellan, och jag hörde endast då och då afbrutna meningar. Hon talade om, hur glad hon var, att han brydde sig en liten smula om henne, hur trygg, hur lugn hon var i hans sällskap, hur hon höll af honom, som en syster håller af sin bror. Jag försökte varna henne, ty hon hörde det ej, hon förstod mig ännu ej. Han sade henne, att hon var honom oändligt mycket kärare än en syster, kärare än allt i världen. Hon var så ren, så lugn, hon hade varit så ensam, hon kunde ej fatta, att någon kunde älska henne.

Så kommo de kväll efter kväll, och allt längre och längre voro de tillsammans. Och den kvällen kom

afven, då han berusade henne med sin kärlek, och vågarna slogo tillsammans öfver deras huvuden. Hon gaf honom allt, så som endast en kvinna kan ge, oegennyttigt, utan att tänka, lefvande endast i nuet. När de den kvällen skulle gå hem, sade han: — Om ja hade pengar, skulle jag gifva mig med dig.

Hon rygade tillbaka som för ett slag, så sade hon hårdt och kallt: — Du behöver inga pengar, för jag skulle aldrig gifva mig med dig. Sin älskarinna gör man ej till sin hustru. Och så med försvit: — Hvarför påminner du mig om det just nu? och hon ville gå ifrån honom. Hon insåg att han skrat henne och talade fagra ord och bemödade sig att göra allt godt igen, och hon förlät honom, ty nu älskade hon honom mer än en bror.

Så en natt, det var den sista, kommo de, fastän det första hösten regnet föll i strömmar. De togo afsked. Han skulle resa för att grunda sig en säkrare existens, och hon skulle stanna vintern öfver i X. Hon grät ej, då de sade farväl, hon litade så säkert på honom och att de snart där skulle träffas.

Tiden gick och här blef så underligt tyst och kall sedan de båda lämnat oss. Men så kom hon än en gång, ensam och gick direkt in i kojan. Hon tog fram ett bref, och under det hon läste strålade lyckan i hennes ögon. Sedan sagt hon länge och drömde, det var något så vekt och rörande venodigt öfver henne. En tid kom hon regelbundet en gång i veckan, i ur och skur, men alltid bar hon ett bref i handen, och alltid var hon lycklig, när hon läst det.

Men så efter nyår kom hon mera regelbundet. Hon läste sina bref där inne i kojan, men det låg mera vemod än någonsin i blicken, och hon gick ej mer så dansande lätt. Så var det en lång tid, som hon ej alls kom, och jag stod där och längtade och undrade om hon rest.

Då kom hon åter en dag, en ljus vårdag, trälade af lycka. Hon bar ett bref i handen och gick fram till sin wig-wam. Där ställde hon sig och lät blicken glida ut öfver gläntan, och jag såg hur vären fyllde hela hennes varelse med lifslust. Det var ej heller annat möjligt en sådan dag som denna. Allt hade fått nytt lif, och den där lilla bäcken som under sommaren för en så tyande tillvaro hade nu vuxit till en strid, hotande ström. Hon stod och följde den med ögonen, tills hon plötsligt kom att tänka på brevet. Hon smekte det sakta och gick in för att läsa det. Hon dröjde länge därinne, och jag väntade förgeflväts att hon åter skulle komma ut. Slutligen böjde jag mig nyfiken fram för att kunna se henne. Jag glömmar aldrig hvad jag såg. Hon hade lutat huvudet bakåt mot ryggsstödet. Munnen ryckte krampaktigt och det nyss så lefnadsglada, friska ansiktet var dödsblekt. Brevet låg öppet på bordet.

Det var som om jag väckt henne, ty hon reste sig tungt, tog brevet och gick ned till bäcken. Först när hon stod midt på den lilla spången stannade hon. Det låg förtviflan öfver henne, och det var ej svårt att gissa hennes tankar.

Det var då jag försökte tala till henne. Och jag och alla mina sysstrar här rundt omkring löfsjögopaparen, som gifvit oss lifvet mig.

KONUNG OSCAR II

Sveriges Folk och Unionsupplösningen.

sammanförda till ett helt.
Efter olika källskriterier.

AF ALGOT E. STRAND

Historiska skildringar ur den värdeade monarkens lif och verksamhet samt af faderlandets utveckling och framsteg under hans visa, fredsläskande och lykosamma regering.
Boken är skriven på ett enkelt, men allvarligt och värdigt språk, passande för ett sådant ämne; illustrationerna äro så troliga att de ensamma äro värda mera än bokens pris, och alla böra de till tullen.
Boken innehåller nära 500 sidor, är tryckt på fint papper, bunden i ytterst smakfullt band, och priset är så lågt, att hvarenda svensk amerikan skall kunna utan ansträngning skaffa sig ett exemplar. Värdefullare bok har aldrig bjudits våra landsmän här för så billigt pris. Bokens storlek är 9 1/2 x 7 1/2 tum och priset är endast:

I fäst clothband.....\$2.00
Half-Marocco.....\$2.75
Hel Marocco med Guldslutt.....\$3.00

Ändtügen ha vi en bok, som hvarenda svensk amerikan kan och vill ha. Den är en bok om vår egen historia. Den är en bok om vår egen framtid. Den är en bok om vår egen glans. Den är en bok om vår egen stolthet. Den är en bok om vår egen kärlek. Den är en bok om vår egen tro. Den är en bok om vår egen hopp. Den är en bok om vår egen frid. Den är en bok om vår egen lycka. Den är en bok om vår egen glädje. Den är en bok om vår egen frid. Den är en bok om vår egen lycka. Den är en bok om vår egen glädje.

C. Rasmussen Publishing Company,
720 724 SOUTH FOURTH STREET, MINNEAPOLIS, MINNESOTA

afven, då han berusade henne med sin kärlek, och vågarna slogo tillsammans öfver deras huvuden. Hon gaf honom allt, så som endast en kvinna kan ge, oegennyttigt, utan att tänka, lefvande endast i nuet. När de den kvällen skulle gå hem, sade han: — Om ja hade pengar, skulle jag gifva mig med dig.

Hon rygade tillbaka som för ett slag, så sade hon hårdt och kallt: — Du behöver inga pengar, för jag skulle aldrig gifva mig med dig. Sin älskarinna gör man ej till sin hustru. Och så med försvit: — Hvarför påminner du mig om det just nu? och hon ville gå ifrån honom. Hon insåg att han skrat henne och talade fagra ord och bemödade sig att göra allt godt igen, och hon förlät honom, ty nu älskade hon honom mer än en bror.

Så en natt, det var den sista, kommo de, fastän det första hösten regnet föll i strömmar. De togo afsked. Han skulle resa för att grunda sig en säkrare existens, och hon skulle stanna vintern öfver i X. Hon grät ej, då de sade farväl, hon litade så säkert på honom och att de snart där skulle träffas.

Tiden gick och här blef så underligt tyst och kall sedan de båda lämnat oss. Men så kom hon än en gång, ensam och gick direkt in i kojan. Hon tog fram ett bref, och under det hon läste strålade lyckan i hennes ögon. Sedan sagt hon länge och drömde, det var något så vekt och rörande venodigt öfver henne. En tid kom hon regelbundet en gång i veckan, i ur och skur, men alltid bar hon ett bref i handen, och alltid var hon lycklig, när hon läst det.

Men så efter nyår kom hon mera regelbundet. Hon läste sina bref där inne i kojan, men det låg mera vemod än någonsin i blicken, och hon gick ej mer så dansande lätt. Så var det en lång tid, som hon ej alls kom, och jag stod där och längtade och undrade om hon rest.

Då kom hon åter en dag, en ljus vårdag, trälade af lycka. Hon bar ett bref i handen och gick fram till sin wig-wam. Där ställde hon sig och lät blicken glida ut öfver gläntan, och jag såg hur vären fyllde hela hennes varelse med lifslust. Det var ej heller annat möjligt en sådan dag som denna. Allt hade fått nytt lif, och den där lilla bäcken som under sommaren för en så tyande tillvaro hade nu vuxit till en strid, hotande ström. Hon stod och följde den med ögonen, tills hon plötsligt kom att tänka på brevet. Hon smekte det sakta och gick in för att läsa det. Hon dröjde länge därinne, och jag väntade förgeflväts att hon åter skulle komma ut. Slutligen böjde jag mig nyfiken fram för att kunna se henne. Jag glömmar aldrig hvad jag såg. Hon hade lutat huvudet bakåt mot ryggsstödet. Munnen ryckte krampaktigt och det nyss så lefnadsglada, friska ansiktet var dödsblekt. Brevet låg öppet på bordet.

Det var som om jag väckt henne, ty hon reste sig tungt, tog brevet och gick ned till bäcken. Först när hon stod midt på den lilla spången stannade hon. Det låg förtviflan öfver henne, och det var ej svårt att gissa hennes tankar.

Det var då jag försökte tala till henne. Och jag och alla mina sysstrar här rundt omkring löfsjögopaparen, som gifvit oss lifvet mig.

Så kommo de kväll efter kväll, och allt längre och längre voro de tillsammans. Och den kvällen kom

afven, då han berusade henne med sin kärlek, och vågarna slogo tillsammans öfver deras huvuden. Hon gaf honom allt, så som endast en kvinna kan ge, oegennyttigt, utan att tänka, lefvande endast i nuet. När de den kvällen skulle gå hem, sade han: — Om ja hade pengar, skulle jag gifva mig med dig.

Hon rygade tillbaka som för ett slag, så sade hon hårdt och kallt: — Du behöver inga pengar, för jag skulle aldrig gifva mig med dig. Sin älskarinna gör man ej till sin hustru. Och så med försvit: — Hvarför påminner du mig om det just nu? och hon ville gå ifrån honom. Hon insåg att han skrat henne och talade fagra ord och bemödade sig att göra allt godt igen, och hon förlät honom, ty nu älskade hon honom mer än en bror.

Så en natt, det var den sista, kommo de, fastän det första hösten regnet föll i strömmar. De togo afsked. Han skulle resa för att grunda sig en säkrare existens, och hon skulle stanna vintern öfver i X. Hon grät ej, då de sade farväl, hon litade så säkert på honom och att de snart där skulle träffas.

Tiden gick och här blef så underligt tyst och kall sedan de båda lämnat oss. Men så kom hon än en gång, ensam och gick direkt in i kojan. Hon tog fram ett bref, och under det hon läste strålade lyckan i hennes ögon. Sedan sagt hon länge och drömde, det var något så vekt och rörande venodigt öfver henne. En tid kom hon regelbundet en gång i veckan, i ur och skur, men alltid bar hon ett bref i handen, och alltid var hon lycklig, när hon läst det.

Men så efter nyår kom hon mera regelbundet. Hon läste sina bref där inne i kojan, men det låg mera vemod än någonsin i blicken, och hon gick ej mer så dansande lätt. Så var det en lång tid, som hon ej alls kom, och jag stod där och längtade och undrade om hon rest.

Då kom hon åter en dag, en ljus vårdag, trälade af lycka. Hon bar ett bref i handen och gick fram till sin wig-wam. Där ställde hon sig och lät blicken glida ut öfver gläntan, och jag såg hur vären fyllde hela hennes varelse med lifslust. Det var ej heller annat möjligt en sådan dag som denna. Allt hade fått nytt lif, och den där lilla bäcken som under sommaren för en så tyande tillvaro hade nu vuxit till en strid, hotande ström. Hon stod och följde den med ögonen, tills hon plötsligt kom att tänka på brevet. Hon smekte det sakta och gick in för att läsa det. Hon dröjde länge därinne, och jag väntade förgeflväts att hon åter skulle komma ut. Slutligen böjde jag mig nyfiken fram för att kunna se henne. Jag glömmar aldrig hvad jag såg. Hon hade lutat huvudet bakåt mot ryggsstödet. Munnen ryckte krampaktigt och det nyss så lefnadsglada, friska ansiktet var dödsblekt. Brevet låg öppet på bordet.

Det var som om jag väckt henne, ty hon reste sig tungt, tog brevet och gick ned till bäcken. Först när hon stod midt på den lilla spången stannade hon. Det låg förtviflan öfver henne, och det var ej svårt att gissa hennes tankar.

Det var då jag försökte tala till henne. Och jag och alla mina sysstrar här rundt omkring löfsjögopaparen, som gifvit oss lifvet mig.

Så kommo de kväll efter kväll, och allt längre och längre voro de tillsammans. Och den kvällen kom